

[kiszvárdai.lapok]

XII. évfolyam 1. szám – 2010. június 19., szombat

„Színházi sajtó... kényes téma számomra, aki évek óta pörölkök a felvidéki önjelölt, nem szakképzett kritikusokkal. Elengedhetetlenül szükség van rá, ha a kritikus partner, tehát segítő szándékkal publikálja észrevételeit, nem pedig valami sértett pozícióból, bántó jelleggel. Nálunk, Szlovákiában az elmúlt időszakban sajnos az utóbbi volt a jellemző. Én speciel egy előadás kapcsán nem csak egy szakíró szubjektív véleményére vagyok kíváncsi, hanem többre, másokéra is. Ne legyen a színházi kritika, vagy sajtó csak fekete, vagy csak fehér. Az is zavar a színházról írókkal kapcsolatban, hogy ugyanúgy, mint a politikában sokszor egy okos megmondja a tutit, a többi pedig bólogatva besorakozik mögé. S így lehet gyakran misztifikálni közepszerű előadásokat, rendezőket, vagy urambocsá' színészeket is.”

Tóth Tibor

„Fesztivál = találkozás. Ez az, ami szerintem mégis hiányzik a legtöbb ilyen eseményből. Megvannak bár a szakmai beszélgetések, de a különböző színházi kultúrák találkozása valójában elmarad. Csak léteznek egymás mellett néhány napig — eltekintve a szervezéstől független, éjszakai eszmecseréktől. Elmarad a tanítás és tanulás lehetősége, holott azt hiszem, ennek fontos szempontnak kell lennie: megkaparintani valamit a másból, és adni valamit a sajátból.”

Csepei Zsolt

**Magyar
színházak
XXII. kiszvárdai
fesztiválja**

[kis.várda]

Nyakó Béla szemével

[közönség.zsúri]

Szarvas Mónika, tanár – Szeptemberben költöztem Kisvárdára, így nekem ez lesz az első fesztiválom. Édesanyám „fertőzött meg” az opera és a színház szeretetével. Mondhatom, hogy a Bánk bánon nőttem fel. De a musicalek világát is nagyon szeretem, egyik meghatározó színházi élményem Az operaház fantomja volt. Nehéz elképzelni, vajon milyen világban szeret(ne) élni az, aki a színház világát nem szereti, illetve érhetetlen számomra: hogyan tud valaki e nélkül létezni.

Rubóczki Éva, óvónő – Óvodapedagógusként jómagam is dramatizálok és rendezek gyermekdarabokat, tehát amit én az igazi színházból magammal viszek, azt mindig kamatoztatom. Egyébként pedig egyszerűen élvezem az előadásokat. A fesztiválon immáron bő húsz éve mindig itt vagyok, tehát nemcsak – mint most a közönségzsúri tagjaként – „kötelező” jelleggel.

– Nagyon fontos, hogy – s nem csupán a színházi találkozó kilenc napján – Kisvárdára olyan fesztiválváros legyen, ahol a művészek, a városunkba látogatók és a városlakók egyaránt érezhetik, hogy a kultúráé, a színházé a főszerep – fogalmazott a Kisvárdai Várszínház és Művészetek Háza igazgatója, Nyakó Béla.

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiválja kapcsán a direktor elmondta, hogy idén is vendégük lesz szinte valamennyi határon túli magyar hivatásos kőszínház, továbbá bábszínházak, színművészeti egyetemek és magyarországi színtársulatok is bemutatkoznak a kilenc napos programban.

– Intézményünket az a megtiszteltetés érte tavaly decemberben, hogy a színházi fesztivált kiváló minősítéssel illetve a Magyar Fesztivál Re-

gisztrációs és Minősítési Programot lebonyolító szakmai intézőbizottság. A három évre szóló elismerés rangját jelzi, hogy az ország több mint száz fesztiválja közül csupán huszonhat rendezvény kapta meg a minősítést.

– A darabválogatás során idén is, akárcsak korábban, a minőséget tartottuk szem előtt. Az idei fesztiválon bemutatandó előadásokat Szűcs Katalin Ágnes kritikus „mazsolázta ki” a tavalyi év áprilisától idén áprilisig tartó időszak határon túli bemutatói közül.

A fesztivál vezetője arra is felhívta a figyelmet, hogy a verseny-, illetve versenyen kívüli program nem jelent minőségi különbséget, hiszen a fesztiválon olyan előadásokkal szerepelnek a társulatok, amelyek az idei évad legjobbjainak számítottak az adott színház műsorán. – Fesztiválunkat az is megkülönbözteti a többi színházi fesztiváltól, hogy nálunk az előadásokat szakmai elemzések és értékelések követik – emelte ki az intézményvezető.

Az idei esemény egyik látható-hallható újdonságaként említette az equadori Amawás indián együttest, akik a fesztivál első, illetve utolsó három napján délutánonként szórakoztatják a publikumot.

Nyakó Béla igazgató végül a gondokról is beszámolt: egyre kevesebb pályázati támogatásra számíthatnak, a lehetőségek beszűkülése miatt az idén több darabot voltak kénytelenek lemondani, így a szervezés elég sok fejfájást okozott.

Lejegyezte: Kovács Bertalan

[kis.várda]

Nemes Levente szemével

Húsz alkalommal voltam eddig Kisvárdán, és úgy gondolom, hogy ez a fesztivál nem volt jelentéktelen sem a mi színházunk, sem a többi határon túli magyar színház számára. A kolozsvári színház volt az egyetlen, amely több alkalommal is távol tartotta magát tőle, de nekik más lehetőségeik vannak, könnyedén megtehették ezt.

Hogy milyennek látom ezt a két évtizedes történetet? A kezdetekkor és még jó ideig kereste önmagát a fesztivál, próbálta meghatározni, hogy kinek, minek, miért is van. Az elején a találkozások pusztán lehetőségének örültünk, csak később kezdtünk a rendezvény valódi céljáról, értelméről, hasznáról beszélni. És ahogy ezt igyekeztünk meghatározni, azonnal szembekerültek egymással a különböző színházzemléletek, ízlések, érdekek és törekvések. Egyre több vita alakult ki, különböző érdekcsoportokba szerveződtek a résztvevők, olykor a klikkesedés veszélye is fenyegetett. Sokszor csak önmagukat képviselték a színházak, miközben elsikkadni látszott a fesztivál igazi célja: a határon túli magyar színjátszás folytonos megújítása, korszerűsítése.

A legtöbbet emlegetett kényes kérdések a fesztivál működésének külső feltételei, a szegényes körülmények. Általában ezek miatt szokták megkérdőjelezni a fesztivál létjogosultságát, vagy azt, hogy miért éppen Kisvárdára gazdája ennek a rendezvénynek. Mert az infrastruktúra valóban nincs kellőképpen kiépülve egy ilyen méretű fesztivál lebonyolításához. És én mégis mindig Kisvárdára-parti voltam. Sokat vitatkoztam a bírálókkal a fesztivál értelméről, szükségességéről, és azon a véleményen voltam, hogy a kisvárdai fesztivál olyan lesz, amilyenné mi tesszük. El kell menni a szakmai megbeszélésekre, vitázni kell a színházról, meg kell próbálni szavakba önteni a színházművészet érdemi kérdéseit. Mert ez a lényeg: folyamatosan előbbre mozdítani a színházat. A körülmények, az infrastruktúra és minden más mellékes, nem érdekes, elhagyható ballaszt.

Érdekes annak a története, ahogy a szervezők maguk is meggyőződtek a fesztivál igazi értelméről. Tulajdonképpen a művelődési ház igazgatója találta ki 1989-ben, hogy határon túli színházakat fogadjanak Kisvárdán. Eleinte a cél is pusztán annyi volt, hogy legyen egy fóruma a határon túli színházaknak, a helyi közönség pedig színházi előadásokhoz jusson, szórakozzon. Azonban ahogy elkezdte kinőni magát a fesztivál, elkerülhetetlenné vált, hogy elsősorban a szakmaiságról szóljon.

Bizonyos értelemben tehát életünk része a kisvárdai fesztivál, és a sok kifogás, bírálat ellenére mindig is úgy gondoltam, hogy fontos számunkra. Ma is ezt gondolom, de közben érzem, hogy kifáradt a dolog, kezd ellobbanni a láng, ami eddig éltette. Talán kellene valami változás, ami új lendületet adna neki.

[közönség.zsűri]

Dr. Bárdos Annamária, reumatológus – Általános iskolásként színjátszó körben szerepeltem, szavalóversenyekre jártam. Tíz éve kerültem Kisvárdára, s azóta rendszeresen járok – nemcsak a fesztiválos – színházi előadásokra. A kisvárdai fesztivál a színházin túl magyarságélményt is ad, mert a színészek ide hazajönnek, mi pedig hazavárjuk őket minden évben.

Kiss Eszter, tanár – Már nyíregyháziként rendszeresen ellátogattam a fesztiválra, kisvárdaiaként pedig még gyakrabban nézek itt előadásokat. Gyermekek- és diákkorom meghatározó színházi élményei és nagy katarzisa a nyíregyházi társulathoz fűződtek, de például a tavalyi programból is ki tudnék emelni több olyan itteni produkciót, amelyik teljesen elvarázsolt. Mindenevőnek tartom magam, már ami a színházi műfajok „fogyasztását” illeti, de ha mindenáron választani kellene, akkor a vígjátékokra és a musicalek-re szavaznék.

[komment]

Valahogy így

Mondjuk ki őszintén: erősen kanonikus drámából nehéz érvényes előadást létrehozni, így egyre kevesebben vállalkoznak ilyenre. Mivel Kokan Mladenovicnak nincs nemzeti vagy kulturális kötődése a darabhoz, teljesen szabadon dolgozott vele és fenekes-tül felfordította azt.

A produkciót képi és szövegpoénok uralják. Újdonsága: a jelenetek történelmisége helyett a színek gondolati magvára koncentrálnak. Ezek párhuzamát keresi meg mindennapjainkban. Ennek megfelelően Elor Emina dinamikus és bravúros Luciferje vezényli le az egész előadást. A kacér nő bürokratikus, elszemélytelenedő világunkon hurcolja végig Ádámot.

A szerepek átsúlyozása a drámához képest nem meggyőző. Isten csak idézetként jelenik meg Lucifer monológjaiban. Ádám fejlődésképtelen, néha nem követhető, hogy mit is akar igazán. Éva majdhogynem félre van söpörve, a szerelmi szál csak nagyon halványan jelenik meg az előadásban. Ezt Ádám és Lucifer viszonyával elensúlyozzák az alkotók. Egyértelműen Lucifer kerül a középpontba, de azt hiszem, ezt senki sem bánja. Kisebbségi nagyobb kitérőkkel a cselekmény végkifejlete ugyanaz.

Ha nem is sikerült minden vonásában értékes és egységes előadást alkotni, a példa követendő: igenis merjünk, és ha szükséges, borítsunk fel mindent. Olyan értelmezést keressünk, ami megállja a helyét a mában. Valószínűleg ezt kevesebb hatásvadással és show-elemmel is megoldhatták volna, ennek ellenére nagy + az alkotók munkájának.

demKata

Kellett pár óra ahhoz, hogy mérhetetlen szomorúságomat, csalódottságomat – hogy felháborodást ne mondjak – legyűrve géphez üljek.

A műsorfüzetben feketén-fehéren ott áll: adaptációt kínál az újvidéki színház. Azaz nem Madách Imre művét, Az ember tragédiáját mutatják be, hanem annak motívumait felhasználva a tévével és tévére szocializált nézőnek szóló didaktikus és szórakoztató show-t. Madách szövegéből nem sokat használnak az adaptálók, s ha igen, akkor többnyire kifogatva,

átigazítva, mondatokból csupán töredékeket felhasználva. Az elhangzó szöveg túlnyomó része saját szerzemény, a máskor invenciózus Gyarmati Katáé és a rendező Kokan Mladenovicé, akit e munkája alapján nem szívesen minősítek.

Nem azzal van bajom, hogy elrugaszzkodnak a klasszikus drámától, hiszen a mű előadástörténetében erre számtalan jó és kevésbé jó példa van (hogy csak a legutóbbira, a darab nagyszerű továbbgondolására, Dömötör András E. T.-jére utaljak), hanem azzal, ahogyan ezt teszik. Azt is elfogadom, hogy nő

játssza Lucifert, hiszen erre is volt példa, gondoljunk Berek Kati győri alakítására. Az viszont fájdalmas, hogy a különben rendkívül tehetséges Elor Eminával nemcsak a falanszter szín helyett beaplikált jelenetben játszhatnak egy tévé-show műsorvezetőjét, hanem végig ilyen karaktert kell

játszania, mesterkélt, hamis és „divatos” hangsúlyokkal és hanglejtéssel, olcsó és hatásvadász eszközökkel.

Hiába próbál egységes figurát játszani Balázs Áron, ha az ő Ádámja és a Lucifer közötti ellentétnek nincs tétje, ha nincs Isten, akivel Lucifer és Ádám egyként megvívjon.

Több mint másfél órán át viccelődést láttam, hasogatta a fülem a rémes szöveg, bántott a babákkal való öncélú játék, a már unásig ismert elasztikus anyag használata, az asszociációk kiváltására alkalmatlan vetítés, a tömeg fantáziátlan használata. S ha valaki a látottak kapcsán posztmodernséget emleget, azt a kereszttel ékesített pisztollyal lelövöm.

Nánay István

[fókusz]

Nekem így...

Ahogy tetszik – Beregszász

És boldogan éltek az ardennes-i erdőben, míg meg nem haltak. Majdnem mind. Mármint majdnem mind ott éltek. Beleértve Jacques-ot is. Aki tulajdonképpen Jacqueline, csak egy ideig álcázza. De akit végül mégiscsak sikerül belevinni a játékba, igaz, nehezen hagyja magát, pedig ha valaki, akkor ő igazán tudhatná, hogy színház az egész világ, és végül is színész benne minden férfi – még ha az pillanatnyilag éppen nő – és minden nő (aki akkor épp férfi). Csak Frigyes, a bitorló marad ki az előadásvégi hepiendből, ő köszöni szépen, nem kér belőle, sem a szabadságból, sem az ardennes-i erdő nyugalmaiból, a szerelemből pláne nem. Ő marad a butykosa mellett, magányosan, depressziós bitorlóként bolyong tovább a többiek (forgó)színpada körül.

Tovább, tovább, nógatja minduntalan a „jádzó személyeket” a száműzött herceg, aki minden, csak szomorú nem száműzetése miatt. Sőt. Akkor talált igazán magára, miután bevetette magát

az erdőbe. Végre szabad, azt tehet, amit akar. Erre biztatja Jacques-ot is: légy szabad, vesd le magadról álruhád, szeress, vállald önmagad. Erre biztatja (valóságos) színészeit Vidnyánszky Attila is: játsszatok

szabadon, még a nagy „sekszpirwilliam” se riasszon vissza benneteket a játéktól, ha kell, toldjátok meg dallal, kiszólással, ilyen-olyan idézettel, fűzzetek hozzá kommentárt, legyetek bohócok, ahogy tetszik...

„...mindenkit sok szerep vár” ebben az előadásban, nincs fő- és mellékfigura, nincs színpadon kívül levés, mindenki részese minden jelenetnek, hozzátesz valamit, vagy csak figyel, jelen van, „ugye mi jó barátok vagyunk”, forog a színpad, szól a dal. És velünk van Hamlet, Edward, Romeo, Júlia, és Richárd, a harmadik. De legfőképp a szerelem és a játék. Ez utóbbi néha túl sok, túl szertelen, már-már követheletlen, amolyan vidnyánszkys, mire észrevennéd az egyiket, a másiktól már lemaradtál. Sebaj, az összkép a fontos. Az pedig kiállta a „próbakövet”. Ahogy tetszik? Nekem így.

Köllő Katalin

[komment]

A váltakozó játékterekhez hozzászólt a társulat. Egészen más volt a gyulai atmosféra, a debreceni moziterem hosszú nézőtere, vagy a mi színházunk otthon. Minden tér rejt magában valami előnyt, mi ezeket igyekszünk kihasználni, s nem a nehézségeken rágódunk. Legyen elég nehézségnek a feladat. Az enyém például a nadrágszerep, amelytől nagyon féltem, és nem is találtam meg egyhamar az igazi férfiszínt. Legutóbb Attila (Vidnyánszky) külön is foglalkozott velem, talán ezért jött be most a taps.

Vass Magdolna

Az Ahogy tetszik esetében csak kulissza a történelem. Míg a Bánk esetében a rendező magyar vérét/vénáját követtem, addig ebben a frivol világban hagyatkozhattam a színészek megjelenítő erejére is.

Legyen a színész olyan, mint a szivárvány. Sokszínű. Lágú és kemény, sárga, piros vagy kék. Igen. Azt hiszem, sugározhat színt.

A próbák indítják be a teremtő folyamatokat: érzékelhetővé válnak az energiák: a párbeszédekben gerjedő

feszültség, vagy éppen a sugárzó magány. Ha ebben az anyag fölötti erőterben érvényre jut a rendező akarata és a látványtervező keze munkája, akkor születnek a színpadi csodák..

Nem vezet jóra, ha a tervező szövegpéldányt kap kézhez. Elolvassa, belemerül, és elkezd képzeletben rendezni a darabot, ahelyett, hogy a képi világán gondolkodnék. Az alkotásfolyamatban a rendező pozíciója az első. Olykor ecsetet ragadok. Két önálló kiállításom volt eddig Kijevben. Nem hagyományosak, inkább performance jellegűek. Méregetem a határaitam.

Alekszandr Belozub

[fiatal.nyugtalan]

Fél lábbal a pályán

[felvételi.2010]

Babeş-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár,

Színház és Televízió Kar.

Alapképzés

Színművészet: 10 államilag támogatott, 2 költségtérítéses hely
 Színházstudomány (színházi újságírás): 7 államilag támogatott, 2 költségtérítéses hely

Mesterképzés:

Színművészet: 5 államilag támogatott hely, várhatóak költségtérítéses helyek is

Erdélyben két színművészeti egyetem működik, ahol évente átlagosan 10-10 hallgató végez – hova kerül minden évben ez a kisebb társulatnyi színész? E kérdésnek próbáltunk utánajárni. A vajdasági Újvidéki Művészeti Akadémia néhány tavalyi végzősét is megkerestük ez ügyben, így mindhárom határon túli magyar színművészeti egyetem végzőseiről képet alkothatunk.

Erdélyben a bolognai rendszernek köszönhetően 2008-ban két évfolyam végzett, az egyik négy, a másik három éves képzés után. Érdekes módon e két, összesen mintegy 40 színészből álló évfolyamnak sikerült meglehetősen jó arányban elhelyezkednie.

Faragó Zénó (Marosvásárhely, 4 éves alapképzés): *„Az államvizsga után felvételiztem Temesvárra, ahol fel is vettek, itt kezdtem a 2008-09-es évadot. Itt dolgoztam két évet, most fogom befejezni ezt az évadot. Ezután a budapesti Maladype Színházhoz szerződöm. Most fél lábbal még itt vagyok, fél lábbal Pesten. Ott még alig két hónapja dolgozom, de már érzem, jó helyre kerültem.”* Zénó tíz évfolyamtársa közül heten szerződtek erdélyi színházakhoz - a gyergyói Figurától a nagyváradi és szatmári színházon át, az újonnan alakult kézdivásárhelyi Városi Színházig -, ketten pedig Budapesten élnek,

egyikük a Ruttkai Éva Színházban játszik. Az egyetlen, nem szorosan a szakmában maradó Fekete Krisztina szabadidejében amatőr színicsoportot vezet Marosvásárhelyen.

Szűcs Noémi (Kolozsvár, 3 éves alapképzés): *Ez a második évad, hogy itt vagyok Temesváron. Úgy érzem, jó helyen vagyok, annak ellenére, hogy Temesvár elég messze esik a többi erdélyi színháztól. Abban az évben, mikor mi végeztünk, több színháznál még hirdettek felvételt. Aztán tavaly már nem volt jóformán semmi... Egyáltalán nem bánom, hogy a színház mellett döntöttem a mesteri helyett, sokat tanultam ebben a két évadban.*

Noémiék is tizenegyen végeztek. Számukra már lehetséges, sőt, javallott a kétéves mesterképzés elvégzése is. Erre évfolyamukból négyen jelentkeztek, hárman leszerződött színészként, Kelemen Csongor meg a kolozsvári protestáns teológia hallgatójaként végzi a mesterit. Közülük összesen heten dolgoznak különböző erdélyi társulatoknál, két lány a marosvásárhelyi székhelyű Erdély TV riportere.

A 2008-09-es évfolyam végzettjei már egészen más helyzetben vannak. Nem csak a befagyasztott állami munkahelyek nehezítették meg számukra az álláskeresőt, hanem az a tény is, hogy kevés színházban maradt betöltetlen színészi állás.

Így a kolozsvári évfolyamból hárman saját társulat alapítása mellett döntöttek – ez lett a Váróterem Projekt.

Fő tevékenységem a Váróterem Projekt Egyesület, amit hárman hoztunk létre, de most már nagyon sokan, kilencen vagyunk ben-

Egyel többben, mint a gonoszok – idén végzett teatrológiások Kolozsvárról

Cukrot és olajat osztanak – idén végzett színészek Kolozsvárról

ne; ez minden időmet kitölti. A jövőben ezzel szeretnék foglalkozni, nagyon elégedett vagyok a munkával, a feladattal, amit e projekt ad nekünk – mondja Imecs Levente, aki emellett elsőéves színészmesteri hallgató Kolozsváron. A másik két alapembernek, ifj. Visky Andrásnak és Csepei Zsoltnak – noha mindkettőjük számára prioritást élvez a közös munka – sikerült részmunkaidős állást is találni. Előbbi asszisztensként tanítja a Színház és Televízió Kar elsőéves színészhallgatóit, utóbbi riporter a Kolozsvári Rádiónál.

E projekthez csatlakozott több, szakmán kívül dolgozó évfolyamtársuk is, így Pálosy Zsuzsa, aki immár elsőéves közgazdaságtan hallgatóként a menedzsment-problémákkal, Vetési Nándor meg (elsőéves színészmesterként, „civilben” benzinkutasként) a fény- és hangtechnikával foglalkozik. Kolumbán Csongor, aki nem véglegesítette tanulmányait, szintén látható a várótermesek első előadásában.

A kilenc Kolozsváron végzett színész közül jelenleg hárman dolgoznak társulatnál, előadásokra szerződve. Molnár Margit, a sepsiszentgyörgyi M Stúdió alkalmazottja szerint: *Nagyon fontos, hogy dolgozzon az ember, miután elkerül az egyetemről. Nem úgy értem, hogy mindenképp színházaknál... Ha csak teheti, akár magában, önerőből is, hogy behozza azokat a lemaradásokat, amiket a bolognai rendszer miatt kénytelenek voltunk felhalmozni.*

Az újvidéki Művészeti Akadémián kétévente indul színészképzés. Vajdaságban három állandó társulattal rendelkező magyar színház van: a Szabadkai Népszínház, a Kosztolányi Dezső Színház és az Újvidéki Színház. A színházak próbálnak gondoskodni a színészekről, ez azonban szabad állások híján sok esetben csak produkcióra-szerződötteséssel oldható meg. A 2010-ben végzett hét fős évfolyamból négynek sikerült ideiglenes állást találni színháznál, hárman szabad-

A teatrológusok persze hogy nem fértek rá a képre – idén végzett színészek Vásárhelyről

úszók. Kokrehel Júlia és Crnkovity Gabriella (mindketten egyéves szerződéssel az Újvidéki Színháznál) úgy gondolják: *Színháznál lenni jó. Nagyon szeretjük a társulattal való munkát, szeretnénk sokáig ezzel foglalkozni.* Arról, hogy mi történik a szerződésük lejárta után, csak annyit mondanak, majd a színház dönt a sorsukról. A színház sorsáról meg, ahogy Erdélyben is, az önkormányzat, az állam dönt...

Balázs Nóra

Háttérfelirat: „Nemzeti Színház. Robbanásveszély.” No comment – idén végzett rendezőisek Vásárhelyről

[felvételi.2010]

Marosvásárhelyi Művészeti

Egyetem:

Alapképzés

Színművészet szak: 5 államilag támogatott, 7 költségtérítéses hely

Rendező szak: 5 államilag támogatott, 7 költségtérítéses hely

Mozgásművészet szak: 5 államilag támogatott, 7 költségtérítéses hely

Látványtervező szak: 5 államilag támogatott, 7 költségtérítéses hely

Mesterképzés

Színművészet: 7 államilag támogatott, 4 költségtérítéses hely

A rendezés művészete: 6 államilag támogatott, 3 költségtérítéses hely

Teatrológia. Művelődésszervezés (impreszárió): 7 államilag támogatott, 3 költségtérítéses hely

Beszéd és nyelvezet az előadóművészetben: 10 költségtérítéses hely

[mai.program]

[blitz]

15:00 Móra Ferenc–Egyed Emese:
Kincskereső Kisködmön
 Puck Bábszínház, Kolozsvár
 Művészetek Háza, Kamaraterem

16:00 Ferenc Judit:
Különös ajándék
 (versenyprogram)
 Tanyaszínház, Újvidék
 Tornacsarnok

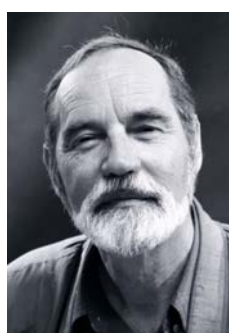
18:00 Gianina Cărbunariu:
Tessék, poftiți! - 20/20
 (versenyprogram)
 Yorick Stúdió,
 Marosvásárhely
 Művészetek Háza

18:30 Fábry Sándor műsora
 Várszínpad

20:00 Színészkoncert
 Újvidéki Színház
 Várszínpad

22:00 William Shakespeare:
Hamlet
 M Stúdió, Sepsiszentgyörgy
 (versenyprogram)
 Rákóczi-terem

A tartalmat az alábbi delikvensek szolgáltatták.
 De ki mit...?

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kisvárdai
 Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
 Csepei Zsolt, Demeter Kata, Fazakas Márta,
 Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A címlapon:
 A címlapon: Rácz József (Ahogy tetszik),
 jelenetkép (Az ember tragédiája)

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:
 Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város
 Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál